

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.264/2020/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Marjai Tibor László ügyvéd (CÍM) által képviselt FELPERES (FELPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) felperesnek -, a KÉPVISELŐ NEVE (CÍM, ügyintéző: dr. Váli Csaba kamarai jogtanácsos) által képviselt ALPERES (ALPERES CÍME) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés megtérítése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2020. június 25-én meghozott 9.G.40.088/2018/46/I. számú ítéletével szemben a felperes 49. sorszámon előterjesztett fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban – 2020. november 26-án megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300 000 (Háromszázezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az állam javára – az adózó székhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára – 2 480 000 (Kettőmillió-négyszáznyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2011. július 13-14-e között a felperesnél áfa adónemben utólagos vizsgálatra irányuló ellenőrzés alapján megállapította, hogy 2011. április 20-án és 2011. május 30-án a román cég részére kibocsátott számláinál adólevonási joggal járó adómentes termékértékesítést tüntetett fel, holott a román cég nem rendelkezett közösségi adószámmal. A román cég közösségi adószámát ugyanis 2010. augusztus 1-jén törölték, a visszaállítása pedig csak 2011. július 11-én történt meg. Emiatt nem teljesült az adómentesség egyik feltétele, ezért az alperes a vizsgált ügyletet belföldi értékesítésnek minősítette és 10 269 000 forint befizetési kötelezettséget írt elő a felperesnek. A felperes kérelmére indult közigazgatási és bírósági felülvizsgálati eljárások jogerős befejezését követően pedig az alperes a 2012 februárjában befizetett 10 269 000 forintot 2017. februárja és októbere között utalta vissza a felperesnek.

[2] A felperes a keresetében „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 349. §-ának (1) bekezdése, 339. §-ának (1) bekezdése, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 42. számú állásfoglalása a) pontjára hivatkozással 31 000 000 forint kártérítés és járulékai, valamint perköltsége megfizetésére kötelezését kérte az alperesnek.

[3] Állította, hogy az alperes a 10 269 000 forint összegű adófizetési kötelezettséget előíró határozatában és a Kúriának megismételt eljárást elrendelő határozatai után meghozott döntéseiben szándékosan jogszabálysértően értelmezte „Az általános forgalmi adóról” szóló

2007. CXCVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 89. §-ának (1) bekezdését, ami kirívóan súlyos jogértelmezést takar.

[4] Kiemelte, azt a feltételt, hogy a vevőnek közösségi adószáma legyen, a Kúria csupán alaki követelménynek minősítette. Az alperes által kiadott 2011. február 7-i jogi állásfoglalás is azt tartalmazta, hogy az adóhatósághoz történő bejelentéssel egyidejűleg a közösségi adószámot kérő adózó közösségi adószáma alkalmazhatóságának kezdete megegyezik az adószám kiadása iránti bejelentés, vagyis a kérelem előterjesztésének napjával, ami a kérelem postán vagy elektronikus úton való előterjesztésének az időpontja. Erre az állásfoglalásra tekintettel a kiszállítás időpontjában a román cég valamennyi feltételnek megfelelt az adómentes értékesítéséhez.

[5] Állította, hogy a jogellenes határozat alapján befizetett 10 269 000 forint hat évig nem képezte a forgótőkéje részét, emiatt őt a keresetében meghatározott összeget meghaladó veszteség érte. A jogszabálysértően elrendelt befizetés folytán az árbevétele az 1/3-ára csökkent, a piaci partnerkapcsolatainak a megszűnése, leépülése is ezért következett be, valamint negatívan hatott a saját tőkéjére is. Állította továbbá, hogy az orosz kaszagyárral tervezett piaci bővítés, illetve a piacátadás folyamata is ebből az okból hiúsult meg, amellyel ok-okozati összefüggésben 30-31 000 000 forint összegű adózott eredmény elmaradása keletkezett. Mindezek miatt kénytelen volt költségcsökkentést végrehajtani, létszámot leépíteni, így keletkezett 9 000 000 forint vesztesége az eltelt 6-7 év alatt. Az adóhatóság marasztaló határozatával „elvont” pénz befizetésével okozati összefüggésben áll a telephely fejlesztés bővítésének az elmaradása is, önerő hiányában ugyanis nem tudott pályázni, így 10 000 000 forint vissza nem térítendő állami támogatástól esett el. Hozzáette, hogy „csupán” 31 000 000 forint kártérítést érvényesít, azonban a tényleges kára eléri a 80 000 000 forintot.

[6] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében marasztalását kérte. Jogalapjában és összegszerűségében is vitatta a felperes tényállításait és követelését.

[7] Vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy az adóhatóság a határozataiban szándékosan és kiterjesztően értelmezte az Áfa tv. 89. §-ának (1) bekezdését, mivel az adómentes értékesítés harmadik feltétele – egyebek mellett – a közösségi adószámmal történő rendelkezés. A Kúria ítélezési gyakorlatára hivatkozással rámutatott, hogy a közigazgatási jogkörben elkövetett jogszabálysértés, csak akkor alapozza meg a közigazgatási szerv felróhatóságát, és így a kártérítési felelősségét, ha a jogszabálysértés kirívóan súlyos, jogértelmezési tévedésre vagy a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen értékelésére vezethető vissza. Az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) 2012. szeptember KFT. ügyében hozott ítéletére hivatkozva kifejtette, hogy e döntés előtt nem volt egységes az adómentesség megítélése, ami kizárja a kirívóan súlyos jogértelmezést mint a felelősség megállapításához szükséges feltételt. Kiemelte, hogy a Kúria is csupán a 2016. október 13-i ítéletében hivatkozott az egységes joggyakorlatra, amely a felperesnél végzett adóhatósági eljárásokban hozott határozatok után csak évekkel később alakult ki.

[8] Álláspontja szerint a felperes nem tudta bizonyítani az adóhatóság magatartása és az általa állított kár között az okozati összefüggést sem. Az alperes a revízió során a rendelkezésre álló adatok alapján azért jutott arra a megállapításra, hogy a román cég közösségi adószámmal nem rendelkezik, mert az 2010. augusztus 1-jén törlésre került, a visszaállítása pedig csak 2011. július 11-én történt meg, így a vizsgálat tárgyát képező számlák kiállításának időpontjában a román cég nem rendelkezett közösségi adószámmal.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperes perköltségének megfizetésére.

[10] Kiemelte, hogy az alperes mint közfeladatot ellátó szerv jogszabálysértő tevékenysége csak akkor alapozza meg a kártérítési felelősségét, ha az kirívóan súlyos jogértelmezési tévedésre vagy a bizonyítás kirívóan okszerűtlen értékelésére vezethető vissza. A peres felek tényállításainak, a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése és értékelése alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a jogkérdés (Áfa tv. 89. §-ának értelmezése a határon átnyúló értékesítés esetén) megítélése nem volt egyértelmű, a magyar bíróság ezért is terjesztett elő előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmet. Rámutatott, hogy a Kúria is csak a 2016 októberében meghozott ítéletében hivatkozott az egységes jogalkalmazás kialakulására, ezért a perrel érintett időszakban az alperes által hozott határozatok nem minősülnek (nem minősíthetők) kirívóan jogszerűtlennek.

[11] A jogellenesség és a felróhatóság hiánya ellenére vizsgálta a felperes állított kára és az alperes magatartása közötti összefüggést is. Ennek körében abból indult ki, hogy a felperes 2012 februárjában a terhére megállapított a 10 269 000 forint befizetési kötelezettségének késedelem nélkül tett eleget, részletfizetés iránti kérelmet nem terjesztett elő, sőt 2012-ben a felperes döntéshozó szerve 18 600 000 forint tagi kölcsön visszafizetéséről is döntött. A felperes ügyvezetőjének meghallgatása, a felperes hitel felvételével, tagikölcsön visszafizetésével kapcsolatos adatok és a pénzügyi számvitel nyilvántartása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes likviditása „a forgóeszköz 10 000 000 forintos elvonása miatt” 2012 februárjában nem rendült meg. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes finanszírozási stratégiája változott annyiban, hogy a családi vállalkozásból kivonta a tagi kölcsönöket, 2013-ban és 2014-ben pedig már nem került sor újabb tagi kölcsönök nyújtására.

[12] Hangsúlyozta, hogy a felperes 1995-1996. évek után csak az orosz kaszagyárral tartott üzleti kapcsolatot, piackutatást pedig csak a kapcsolatuk megszakadását követően végzett. A felperes éves beszámolójának adatai sem támasztották alá azt az állítását, hogy a jegyzett tőkéje negatív volt, és kötelező tőkeleszállítást eredményező pótbefizetés előírásának alapjául szolgáló esemény sem következett be.

[13] Az okozati összefüggés körében értékelte azt is, hogy az éves beszámoló és az eredménykimutatások csak egy fordulónapra (tárgy év december 31.) mutatják be a cég gazdasági életét. Álláspontja szerint ezért a felperesnek tényállításai bizonyításához szükség lett volna bizonyítási eszközként a megfelelő számviteli bizonylatokat is csatolnia, mivel a mérlegadatok ezekkel támaszthatók alá, azonban azokat – a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetést is tartalmazó – felhívás ellenére sem bocsátotta rendelkezésre. Emiatt nem találta indokoltnak a könyvszakértői bizonyítás elrendelését. A 2012. és 2017. közötti mérlegbeszámolók negatív adatai pedig önmagukban nem bizonyítják, hogy a felperes árbevételének a visszaesése az alperes magatartásával áll közvetlen okozati összefüggésben.

[14] Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

[15] Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az alperes nem követett el kirívóan súlyos jogértelmezési tévedést, nem értékelte kirívóan okszerűtlenül a bizonyítékokat, és emiatt hiányozna a keresete jogalapja. Állította, a román cég már 2011. április 1-jén, a vizsgálat tárgyát képező szállítmány exportja előtt előterjesztette a közösségi adószám kiadása iránti kérelmét, ezért fennállt az adómentesség feltétele. Előadta, hogy már az ellenőrzés megkezdése előtt átadta az ezt igazoló, – fordítással ellátott – iratokat az alperes

ellenőrének. Álláspontja szerint ezeket a tényállításait igazolja az is, hogy a Kúria határozatával utóbb elrendelt megismételt eljárást követően az alperes már nem tett ezzel ellentétes tartalmú megállapítást a terhére az ismételt adóellenőrzés után hozott határozatában.

[16] Iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy ő csak az orosz kaszagyárral kereskedett volna, hiszen a perrel érintett időszakban és jelenleg is közel 700 üzleti partnere és két-három tucat beszállítója van, illetve volt. Azt ugyan elismerte, hogy ezek közül a legfontosabb partnere 15 évig az orosz kaszagyár volt, azonban az adóhatósági ellenőrzés ténye, illetve annak szankciója miatt az ellenőrzéskor nála tartózkodó leendő partner felfüggesztette vele az együttműködését, illetve részéről az üzleti kapcsolatuk megszakítását is ez váltotta ki.

[17] Kiemelte, hogy az adóhatósági eljárás alapját az a vélelem képezte, hogy a román fél nem fizette meg az áfa összegét, amely nem volt valós.

[18] Sérelmezte azt a megállapítást is, hogy mivel a 2012. évi forgóeszköz elvonás miatt nem kért fizetési könnyítést, ez arra utalna, hogy a likviditása nem rendült meg. Fenntartotta azt az állítását, hogy az árbevétel kiesés miatt 38 502 000 forint kár érte, a tárgyi forgóeszközök és a képződő árbevétel éves szinten a telephelyének fenntartására, a bérekre és egyéb költségekre fordítható lett volna, így az árbevételt is 12%-kal korrigálva 33 882 000 forint a kimutatható kára.

[19] Az alperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását és a felperes perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy ő nem járt el felelősen, a felperes állított kára és a magatartása között az ok-okozati összefüggés nem állapítható meg.

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-ára hivatkozással azért kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, mert álláspontja szerint az alperes kirívóan súlyos jogértelmezési tévedése fennállt, így a bíróságnak vizsgálnia kellett volna a kára összecszerűségét is az indítványozott szakértői bizonyítás elrendelésével.

[23] A Pp. törvényjavaslatához fűzött indoklás szerint akkor indokolt az ítélet hatályon kívül helyezése, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi eldöntésére – közvetlenül és kimutathatóan – kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy a célszerűség, a pergazdaságosság és az időszerűség követelményeire figyelemmel az nem észszerű és az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Az ítéltábla a felperes által megjelölt eljárási szabálysértés miatt azonban nem látta indokoltnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az ugyanis nem hatott ki a az ügy érdemére a következők miatt:

[24] Az adott perben még alkalmazandó 1959. évi Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése szerint a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltételeit az erre vonatkozó speciális rendelkezéseken felül az általános vétkességi felelősség szabályai alapján kell vizsgálni.

[25] Az 1959. évi Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése és 339. §-ának (1) bekezdése alapján a kártérítési felelősség feltételei konjunktívak, ezért bármely feltétel teljesülésének hiánya a kereset elutasításához vezet.

[26] A felperes az alperes jogellenes és felróható magatartását abban jelölte meg a keresetében, hogy az alperes valamennyi határozatában szándékosan kiterjesztően értelmezte az Áfa tv. 89. §-ának (1) bekezdését és állapította meg azt a 2011. július 13-14-én tartott vizsgálata alapján, hogy a 2011 áprilisában végzett értékesítése nem adómentes, így jogszabálysértően kötelezte őt 10 269 000 forint adóbírság, késedelmi pótlék, adóhiány megfizetésére.

[27] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a per tárgyát képező határozatok vonatkozásában a kirívóan súlyos jogértelmezési tévedés, valamint a kirívóan okszerűtlen bizonyítékok értékelésére visszavezethető jogszabálysértés nem állapítható meg.

[28] A felperes kereseti kérelmének elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy az alperes egyedi ügyben hozott, közhatalmi döntésének jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedése akkor eredményez kártérítési felelősséget, ha az kirívóan súlyos. A hatósági ügyben hozott határozat pedig akkor felróható, ha a jogszabályok nyilvánvalóan téves jogértelmezésén alapul.

[29] A kialakult bírói gyakorlat szerint, ha a károsodást eredményező eljárás, határozat vagy intézkedés maradéktalanul megfelel a jogszabályi követelményeknek, a felróhatóság kizárt. Önmagában a jogszabályok megsértése automatikusan nem vonja maga után a felróhatóságot, mivel az, az adott helyzetben általában elvárható és gondos magatartás következtében is megvalósulhat (Havasi Péter: A felelősség egyes esetei, Welmann György szerk.: Az új Ptk. magyarázata).

[30] A felróhatóság körében kerülnek értelmezésre a közhatalom gyakorlása során egyedi ügyben hozott döntések jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedései (BDT2017.3650.). A jogalkalmazó hatóságok munkájának jellegével általában együtt járó jogszabályi alkalmazási és értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek, és csak a kirívóan súlyos tévedések alapozzák meg a jogalkalmazó szerv felelősségét (BDT2014.1042.).

[31] Az sem alapozza meg önmagában a közigazgatási szerv felelősségét, ha a határozatot közigazgatási perben a bíróság jogszabálysértőnek ítéli (BDT2007.1709.).

[32] Mindezekből az is következik, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításához nem elegendő a közigazgatási szerv pusztá jogszabálysértése.

[33] Az adott esetben a Kúria .../4. és a .../4. számú határozatainak az indokolásából megállapítható, hogy a felperes az eljárásban olyan, a román adóhatóság által kiadott okiratot csatolt, amely 2011. április 1-jei dátumozású volt, ugyanakkor a román cég ... számú bejegyzési kérelmét hagyta jóvá. A dátumok egymást kizáró ténye – a felperes által szolgáltatott nem megfelelő tartalmú igazolás – miatt került hatályon kívül helyezésre és új eljárásra utasításra az elsőfokú adóhatóság, mivel a Kúria azt is kimondta, hogy „Az adózás rendjéről” szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 99. §-ának (2) bekezdése alapján az adómentesség vonatkozásában a felperest terheli a bizonyítási kötelezettség.

[34] Az ítéltábla megállapítása szerint helytállóan foglalt állást abban az elsőfokú bíróság, hogy az alperes 2011-ben hozott határozata nem valósított meg kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedést. A Kúria megismételt eljárást elrendelő határozatai, ugyanis azért helyezték hatályon kívül a közigazgatási és munkaügyi bíróság határozatait az alperes elsőfokú határozatára is kiterjedően és kötelezték az elsőfokú hatóságot új eljárásra, mert a

felperes az Art. 99. §-ának (2) bekezdése szerinti, az adómentesség, adókedvezmény igénybevételehez szükséges bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, míg az alperes az Art. 97. §-ának (4) bekezdése szerinti tényállás tisztázási kötelezettségét részben elmulasztotta.

[35] A felülvizsgálati eljárásban hozott határozatokból azonban az is megállapítható, hogy a felperes az ellenőrzés során, a román adóhatóság által kiadott olyan okiratot csatolt, amely 2011. április 1-jei dátumozású volt, ugyanakkor a román cég ... számú bejegyzési kérelmét hagyták jóvá. A Kúria megállapította, hogy a felperes által benyújtott, a TIT fordítóiroda által lefordított, a vevő új közösségi adó számára vonatkozóan meghozott romániai adóhatározatok eltérő (önmaguknak ellentmondó) időpontokat tartalmaztak, ezért írta elő a megismételt eljárásban a romániai adóhatóság megkeresése útján ennek a kérdésnek a tisztázását. A felperes által hivatkozott, az EUB által a C-273/11.számú KFT. ügyében, 2012. szeptember 6-án hozott ítélet tartalmával az alperes határozata azért nem volt ellentétes, mert az EUB ítélete szerint objektív körülmények alapján szükséges azt bizonyítani, hogy az eladó a teljesített ügylettel a vevő által elkövetett adócsaláshoz nem járult hozzá és megtett minden tőle telhető észszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az e csalásban való részvételt. Arra tekintettel, hogy a román adóhatóság – a felperes állítása szerint is – a román cég adószámát 2010-ben törölte, ezért az ítélet 2) pontjában írtak az adott ügyre nem is alkalmazhatóak.

[36] Helytállóan hivatkozott arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a megismételt eljárásban az adóhatóság már kötve volt a Kúria iránymutatásához (Kúria Kfv.V.35.095/2016/5., megjelent KGD2017.89.).

[37] A megismételt eljárásban pedig a román adóhatóság által adott válasz szerint 2011. április 20-i időponttal a román vevő nem rendelkezett érvényes közösségi adószámmal, a kérelmét 2011. július 11-én nyújtotta be (1/F/3 alatt csatolt Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.126/2005/9. számú határozat 8. oldal 4. bekezdés), ezért a román adóhatóság által adott válasz alapján vont le az alperes azt a következtetést, hogy a felperes nem tudta igazolni az adómentes értékesítés feltételeit.

[38] A Kúria ... számú, 2016. október 13-án hozott határozatában – a korábbi határozatától eltérően – az Áfa tv. 89. §-át már akként értelmezte, hogy a vevő közösségi adószáma megléte helyett azt kell vizsgálni, hogy a termék bizonyítottan elhagyta-e Magyarország területét, a román társaság azon rendelkezési jogot szerzett-e és az ellenőrzés megkezdése előtt szerepeltette-e bevallásában a felperes által kibocsátott számlákat. Ebben az időpontban már nem tulajdonított jelentőséget a Kúria sem, a közösségi adószám iránti kérelem előterjesztése időpontjának, ezért a bírósági döntés szerint kötelezően beszerzendő román adóhatósági közlésen alapuló alperesi határozatot más okból találta jogszállásértőnek.

[39] Mindezeket a körülményeket mérlegelve a jogellenesség és felróhatóság körében a kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási tévedés az alperes részéről nem állapítható meg. Ennek körében nem értékelhető a felperesnek az az állítása, hogy a jogszerűen járó, illetve visszajáró összegeket az alperes miként és milyen időpontokban utalta vissza, hiszen a kár bekövetkezését a 10 296 000 forint befizetésében jelölte meg, amely 2012 februárjában volt.

[40] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az ítéltábla kötelezte a felperest az alperes részéről a Pp. 81. §-ának (1) és (5) bekezdése szerint felszámított, a másodfokú eljárással felmerült munkadíj kamarai jogtanácsosi munkadíjnak a megtérítésére. Annak összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 4. §-a (1) bekezdésének a) pontja utaló szabálya alapján az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapul vételével, valamint az Ükr. 4. §-ának (2) bekezdése alapján alkalmazandó Ükr. 3. §-ának (6) bekezdése szerint mérsékelt összegben határozta meg, figyelemmel a kamarai jogtanácsos által kifejtett tevékenységre, illetve arra, hogy a kereseti kérelmet jogalapjában utasította el a bíróság.

[42] Az ítéltábla az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperest a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési illetéknek a megtérítésére is.

Debrecen, 2020. november 26.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró